

«Να φύγετε. Να πάτε αλλού...»

Του Γιώργου Μαντέλα

Ας υποθέσουμε ότι ο Ρώσος ολιγάρχης Ριμπολόβλεφ, πράγματι, «ερωτεύεται» τον Σκορπιό και αποφασίζει, μετά της ευειδούς κόρης του, που φέρεται ότι είναι η νέα ιδιοκτήτρια του νησιού, να περνάει περισσότερο καιρό στο Ιόνιο, παρά στο Μονακό. Καθόλου απίθανο, ως σενάριο. Αντιθέτως, το πιθανότερο είναι ότι σε αυτήν την περίπτωση, θα πρέπει, μαζί με το ελικόπτερο, το γιοτ, τα άλογα της θυγατέρας του, το υπηρετικό προσωπικό και ό,τι άλλο τον «συνοδεύει» τέλος πάντων, να πάρει κι ένα... ημερολόγιο τσέπης. Θα του φανεί εξαιρετικά χρήσιμο για να μετράει τις μέρες!

Κι αυτό γιατί αν κάνει το λάθος και ξεπεράσει τα 180 και κάτι 24ωρα παρουσίας του στη χώρα μας, με βάση το άρθρο 4 του νέου Κώδικα Βιβλίων, θα πρέπει να δηλώσει στη... ΔΟΥ Λευκάδας όλα τα έσοδα από το σύνολο των επιχειρηματικών δραστηριοτήτων του ανά τον κόσμο. Αλλιώς, θα ενταχθεί στην περίφημη και περήφανη λίστα των αδάμαστων Ελλήνων φοροφυγάδων. Όχι ότι σε αυτήν την περίπτωση κινδυνεύει πραγματικά από κάτι. Όπως έχει αποδειχθεί εμπράκτως τα τελευταία τουλάχιστον 25 χρόνια, με ελάχιστες εξαιρέσεις που απλώς επιβεβαιώνουν

τον κανόνα, κανείς δεν ενοχλεί κανέναν όταν χρωστάει πολλά στην «οικεία ΔΟΥ». Απόδειξη ότι οι ανεισπρακτες οφειλές φτάνουν στα περίπου 50 δισ. ευρώ και αυξάνονται με γεωμετρική τάξη.

Το πιθανότερο, όμως, είναι

Η ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ

ότι ο Ριμπολόβλεφ (και ο κάθε «Ριμπολόβλεφ» αυτού του κόσμου), που επιλέγει να χτίσει στην Ελλάδα τον επόμενο βασικό παραθεριστικό του προορισμό, χωρίς απαραίτητα να είναι ένα ολόκληρο νησί όπως στην προκειμένη περίπτωση,

δεν θα το γνωρίζει αυτό. Θα θεωρεί ότι έχει να κάνει με ένα ευνομούμενο και κανονικό κράτος, με φοροελεγκτικούς μηχανισμούς και νόμους που εφαρμόζονται απαρεγκλίτως και ανεξαιρέτως.

Κι επειδή το ίδιο θα θεω-

πει να «δηλώσω» τα ορυχεία στο Κράσονταρ, ας πούμε, στον έφορο της Λευκάδας; Και άντε, εγώ τα... δηλώνω, αφού πρέπει. Ο άλλος πώς θα τα ελέγξει;

Οι σκέψεις αυτές θα τον συνοδεύουν, κατά πάσα πιθανότητα, στο λίαρ τζετ, όταν θα απογειώνεται από τον Αραξο για να γυρίσει στην ασφάλεια του Μονακό. Και το πιθανότερο είναι ότι θα στραβοκοιτάζει όποιον του 'βαλε την ιδέα να έρθει και να αγοράσει το νησί στην Ελλάδα. Και να «αφήσει» λεφτά στους Έλληνες. Αφού αποδεδειγμένα δεν τα θέλουν και τα στέλνουν, με την πρώτη ευκαιρία, αλλού.

Βεβαίως, υπάρχει και ο αντίλογος, αυτών που συνέλαβαν την ιδέα στην πρωτόλεια μορφή της: Με τη ρύθμιση αυτή στοχοποιούνται όλοι εκείνοι που ενώ ζουν (και «βασιλεύουν») στην Ελλάδα, δηλώνουν ως επαγγελματική έδρα τη Βουλγαρία, για να μην πληρώνουν εδώ φόρους.

Ο αντίλογος στον αντίλογο; Και είναι ανάγκη να... διώκονται όσοι ξένοι έρχονται να αφήσουν τα λεφτά τους στη χώρα μας; Ας γίνει μια ξεκάθαρη διευκρίνιση στον νόμο, που να τους διαχωρίζει και τους «άλλους» ας τους κυνηγούν ως τον Προμαχώνα. Τόσο δύσκολο είναι;

Ο ΦΙΛΕΛΕΥΘΕΡΟΣ Συνεχίζουμε να ραντίζουμε

Κανείς δεν χάρεται γιατί τέσσερις άνθρωποι, που προφανώς δεν είναι κατά συνείδηση δολοφόνοι, καταδικάστηκαν για το θάνατο 13 ανθρώπων σηκώνοντας τις αμαρτίες πολλών άλλων, τις νοσοτρόπιες δεκαετιών, το καθεστώς της αδιαφορίας που αποδείχτηκε ολέθρια. Στη θέση του Παπακάστα θα μπορούσε να ήταν οποιοσδήποτε άλλος και το αποτέλεσμα πολύ πιθανόν να ήταν το ίδιο. Στην θέση των Πάμπου Χαράλαμπος, Ανδρέα Νικολάου και Ανδρέα Λοιζίδη θα μπορούσε να είναι οποιοσδήποτε άλλος, γιατί έτσι δουλεύει η κρατική μηχανή. Τη δεδομένη όμως στιγμή αυτοί ήταν εκεί κι αυτοί είχαν ευθύνη να συμπεριφερθούν αλλιώς. Να νοιαστούν περισσότερο, να προειδοποιήσουν πιο έντονα, να κάνουν σαφές την επικινδυνότητα του πράγματος και να παραιτηθούν αν δεν εισακούονταν έχοντας επίγνωση της ευθύνης που θα φορτώνονταν αν οι χειρότεροι τους φόβοι επαληθεύονταν.

Στη συνείδηση του κόσμου, ότι κι αν αποφάσισαν οι εισαγγελείς και τα δικαστήρια, οι ένοχοι είναι πολλοί και τη μεγαλύτερη ευθύνη την φέρει ο επί κεφαλής του κράτους. Αυτός που αποφάσισε να κατεβάσει το επικίνδυνο φορτίο στην Κύπρο και να το ξεχάσει εκεί καλυμμένος πίσω από την άγνοια του που ακριβώς βρισκόταν, διπλά σε ποια σημασία υποστατικά τοποθετήθηκε και πόσο επικίνδυνο ήταν και απαθώς μέχρι σήμερα δηλώνει πως δεν έχει καμία ευθύνη. Και πολύ πιθανόν με τον ίδιο τρόπο να συμπεριφέρονταν κι όποιος άλλος στη θέση του, αλλά αυτός ήταν εκεί τη δεδομένη στιγμή.

Η έκρηξη στο Μαρί θα μπορούσε να είχε συμβεί αλλού, κάτω από άλλες συνθήκες, με διαφορετικό αποτέλεσμα. Θα μπορούσε να συμβαίνει σχεδόν καθημερινά, με άλλους πρωταγωνιστές, με λιγότερα ή περισσότερα θύματα. Το Μαρί ήταν το αποτέλεσμα του τρόπου που λειτουργούσαμε μέχρι

σήμερα και εξακολουθούμε να λειτουργούμε. Απλά, μέχρι τις 11 Ιουλίου του 2011 ήμασταν τυχεροί. Το Μαρί ήταν η αφετηρία της αντίστροφης μέτρησης της μέχρι τότε αδιαφορίας μας για τα πράγματα. Το Μαρί ακολούθησε η οικονομική κατάρρευση μας, η οποία επήλθε για τους ίδιους συν πολύ χειρότερους λόγους.

Καταδικάζοντας τέσσερις, δημιουργείται για λίγο η εντύπωση πως κάτι αλλάζει. Αφήνοντας άλλους αλώβητους, υπάρχει η πεποίθηση πως τίποτα δεν αλλάζει. Απλά ανακινούμε κάπως τα νερά για να μοιάζει πως κάτι κινείται. Συνεχίζουμε, με άλλα λόγια, να ραντίζουμε τα κοντέινερ. Αν μη τι άλλο, ίσως αντιληφθούμε πως εμείς μπορεί να είμαστε σε αυτούς που δεν θα την γλυτώσουμε τη δεδομένη στιγμή. Η αβεβαιότητα της τύχης μας ίσως μας κάνει πιο υπεύθυνους και πιο απαιτητικούς από αυτούς που καθορίζουν τις τύχες μας.

Χρυστάλλα Χατζηδημητρίου

Η ΑΥΓΗ

Επιτέλους! Εκπέμπει ξανά η ΥΠΕΔ!

Ανανδρανιστάκης Γιώργος

Και τότε είπεν και εγένετο φως. Δεν το είπεν ο Κύριος που το λέγει συνήθως, το είπε ο Παντελής Καψής, ο υπουργός της Δημόσιας Ραδιοτηλεόρασης, ένας άνθρωπος χωρίς αντικείμενο. Είπεν λοιπόν ο Παντελής και εκεί κατά τις οκτώ το πρωί εμφανίσθηκε στις συχνότητες της ΕΡΤ ένα αλλοπρόσαλλο γράφημα, κάτι ανάμεσα σε Πικάσο και σε διαγωνισμό σκίτσου για Λαμπραντόρ. Καλά, έναν γραφίστα της προκοπής δεν έχετε εκεί στον ΔΟΛ, στον Μπόμπολα, έστω;

Φόντο καταγάλανο, σαν το αίμα του Κωνσταντίνου του Έλληνα και μπροστά ένα τεράστιο ολοστρόγγυλο αντικείμενο, που βγαίνει μέσα από κάτι τεθλασμένες πολύχρωμες γραμμές, σαν ουράνιο τόξο που έχει πει δυο μπουκάλια ούισκι. Δεν είναι η Αφροδίτη, είναι ο Πάγκαλος που αναδύεται από τη φουρτουνιασμένη θάλασσα της Ψυτάλλειας. Πάνω δεξιά γράφει με κεφαλαία γράμματα ΕΔΤ, το οποίο δεν σημαίνει, όπως ευλόγως θα εικάσατε, Ένωση Διεφθαρμένων Τραμπούκων, αλλά Ελληνική Δημόσια Τηλεόραση. Τρεις λέξεις, δύο ψέματα, ούτε Δημόσια, ούτε Τηλεόραση είναι αυτό το εξάμβλωμα, όσο για το Ελληνική, αυτό θα το δείξει ο χρόνος και ο Ράικενμπαχ.

Ευτυχώς που υπάρχει ο Καψής, αλλιώς δεν θα βλέπαμε το φως το αληθινό. Ο Καψής παρέκαμψε τους συγνοούς καταληψίες του Ραδιομεγάρου, ιδού η απτή απόδειξη ότι η ΕΡΤ ήταν γεμάτη κομμουνιστές, και πήγε να εκπέμπει από το ιδιωτικό στούντιο «Παιανία», ιδιοκτήτης του οποίου είναι κάποιος Ν. Ελματζόγλου. Ιδιοκτήτης είναι ο Ελματζόγλου, μεγαλομέτοχοι όμως είναι ο Μπόμπολας και ο Ψυχάρης, οι πρώην εργοδότες του Καψή. Σύμπτωση φοβερή, που γίνεται φοβερότερη, όταν μαθαίνεις ότι οι εργοδότες του Καψή είναι και συνιδιοκτήτες της Digea, μέσω της οποίας εκπέμπει η ΕΔΤ. Η ΕΔΤ εκπέμπει και μέσω του ΟΤΕ, που δεν τον έχει κανένα αφεντικό

του Καψή, τουλάχιστον από τα φανερά. Εφαρμόσαμε την απόφαση του ΣτΕ, είπε πρώι- πρώι ο Καψής στο ΜΕΓΚΑ, στο οποίο κοιμάται από βραδύς, για να είναι έτοιμος και φρέσκος. Αυτό έλεγε η απόφαση του ΣτΕ; Να παραμείνει η ΕΡΤ στο σκοτάδι για ένα μήνα και μετά να εμφανιστεί ξαφνικά μια ρηματοεικόνα, η οποία εκπέμπεται από ιδιωτικά στούντιο και ιδιωτικές εταιρείες που ανήκουν σε ιδιώτες καναλάρχες; Πρέπει να είναι η μοναδική δημόσια τηλεόραση στον πλανήτη, που θα βγαίνει μέσα από τα σπλάχνα των ανταγωνιστών της.

Δεν θα έχουμε μόνο την καρτέλα, από αύριο θα εκπέμπουμε και πρόγραμμα, θα παίζουμε ντοκιμαντέρ και ταινίες και από κάτω θα περνάει ένα κρόουλ με ειδήσεις, ξαναίπε ο Καψής στο ΜΕΓΚΑ. Θα παίζουν μόνο ντοκιμαντέρ και όχι ταινίες, ζήτησαν ταινίες από το Ελληνικό Κέντρο Κινηματογράφου και αυτό τους τις αρνήθηκε, συμπαραστεκόμενο στους εργαζόμενους της ΕΡΤ. Είχανε οι άθλιοι μούτρα να ζητήσουν ταινίες από το Κέντρο Κινηματογράφου που το πάνε για κλείσιμο.

Από αύριο λοιπόν η ΕΔΤ θα δείχνει ντοκιμαντέρ για τις σεξουαλικές παρεκκλίσεις των σαλαχιών της Νότιας Ινδίας και από κάτω θα περνάει ατάραχες και καμαρωτές οι ειδήσεις. Θα κυνηγάει ο σάλαχος την σαλαχίνα κι από κάτω θα γράφει «ο Πρέσβης της Ιαπωνίας Νασουσίρο Τοκασόνι επισκέφθηκε τον Πρόεδρο της Δημοκρατίας Κάρολο Παπούλια», θα κουτουπώνει ο σάλαχος τη σαλαχίνα και από κάτω θα λέει «ο υπουργός Εξωτερικών και Αντιπρόεδρος της Κυβέρνησης Ε. Βενιζέλος επισκέφθηκε τις φυλακές Τρικάλων, χωρίς να παραμείνει», θα βγάζει η σαλαχίνα ουρανομήκεις κραυγές οργασμού και από κάτω θα περνάει το «η Νέα Ελλάδα θα γ... και θα δείρει, εδήλωσε ο πρωθυπουργός Αντώνης Σαμαράς».

Να δεις που το φως τους θα είναι χειρότερο από το σκοτάδι τους.

ΤΑ ΝΕΑ

ΝΑ ΜΗΝ ΑΠΟΔΕΙΧΘΕΙ ΜΙΑ ΠΥΡΡΕΙΟΣ ΝΙΚΗ

Στο τελευταίο Eurogroup οι χώρες της ευρωζώνης δέχθηκαν για πρώτη φορά τις ελληνικές ενστάσεις για σκληρά μέτρα που έχει επιβάλει η τρόικα και δεν απέδωσαν, όπως οι υπερβολικοί φόροι στην εστίαση και τα καύσιμα. Γι' αυτό συμφώνησαν στη μείωση του ΦΠΑ στην εστίαση, από 1ης Αυγούστου,

από το 23% στο 13%. Η αλλαγή πλεύσης έγινε ύστερα από σκληρή διαπραγμάτευση της κυβέρνησης, η οποία προσκόμισε στοιχεία στο ανώτατο επίπεδο. Σημαντικό ρόλο για να πειστούν οι δανειστές έπαιξε το ότι η Ελλάδα έχει κάνει τεράστιες θυσίες και σύντομα αναμένεται να πετύχει πρωτογενές πλεόνα-

σμα στον προϋπολογισμό. Η νίκη της κυβέρνησης όμως θα είναι πύρρειος, αν η μείωση αυτή του ΦΠΑ δεν περάσει στις τιμές των υπηρεσιών και των προϊόντων εστίασης. Μόνον έτσι θα υπάρξει όφελος στην οικονομία και στην καθημερινότητα του πολίτη και θα αποτραπούν απaráδεκτα φαινόμενα κερδοσκοπίας.